

RTP (Red Pen Technology)

És força simple: amb una ma s'agafa un document antic, o el relat d'una experiència viscuda, o un text elaborat per altres o per un mateix... qualsevol cosa, en definitiva, que representi d'entrada un acceptable punt de partida.

Amb l'altra ma s'agafa un bolígraf o un llàpis vermell. Es va llegint i es va tatxant, afegint, modificant, anotant... en una paraula, es va “destrossant” el document “màrtir” per construir-ne un de nou, adaptat a les noves circumstàncies, als canvis, a noves reflexons o sensibilitats.

El resultat sempre és original i sòlid. I a més a més, “constructivista”, cosa que pot anar bé de fer-ho notar en segons quins ambients. És la tècnica del sentit comú, de l'aprofitament dels coneixements previs, de la feina prèvia. Que necessitem un vernisset de gestió modernoides? Diguem-li, doncs, “RTP”... i avall.

Però... si és tan simple, per què no és més habitual? Per què no s'utilitza més? Per què estem fins els nassos de congressos, seminais i jornades que comencen sempre com si mai abans s'hagués plantejat el tema, ni s'hagués arribat mai a cap conclusió, ni s'haguessin elaborat mai propostes? Per què s'organitzen grups de debat “partint de zero”, sota la fantasia i la promesa d'una creativitat que te més d'onanisme col·lectiu que de creació?

Doncs perquè els principals enemics del sentit comú són la vanitat i la prepotència. El somni megalòmen de que «abans de nosaltres no va existir res, o no es va fer res, que valgués la pena». Abans de nosaltres, abans de mi... la prehistòria. El somni de Narcís mirant-se al riu, enamora't d'un mateix.

Tot plegat alimenta un determinat concepte de creativitat i d'inspiració absolutament allunyat de la realitat. Perquè, com els grans creadors solen repetir, no hi ha inspiració sense “transpiració”, és a dir, sense esforç: contemplar-se el melic i esperar que floreixi l'esclat de l'originalitat mai ha estat una bona recepta per assolir creativitat.

O sinò, que li preguntin a Michel Moore com ha fet *Bowling for Columbine*. O que li preguntin a Pérez Reverte d'on treu les idees per imaginar històries tan riques. O que li preguntin a Lynn Hill com s'ho fa, amb un metre i cinquanta-dos centímetres, per superar vies on els escaladors homes, més alts i probablement més forts, súen la cansalada i abandonen.

Cap d'ells, admirables en la seva gossadia i creativitat, s'encanta davant del miratge de la improvisació, davant d'una pàgina en blanc. Ben al contrari: utilitzen les seves experiències anteriors, analitzen les experiències dels altres, treballen “el que alguna vegada ha passat, el que alguna vegada s'ha fet” amb convicció i constància.

La creativitat neix de la modèstia d'agafar un boli vermell i anar construint amb maons, bona part dels quals han estat cuits en forns que no són els nostres.